

Droompaarden

In dit boek lees je drie verhalen:

Echte paardenliefde

Vertrouwen in je paard

Een schat van een pony

Droompaarden

De spetterende show
Het allerliefste veulen
Het verdwenen paard
Echte paardenliefde
Vertrouwen in je paard
Een schat van een pony
Een vriend voor het leven
Het paard uit de wildernis
Magie op de manege
Mijn eigen drooompaard

Op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties? Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 283/W052301

Bisac JUV002130

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© Tekst: Gertrud Jetten

© Illustraties: Ina Hallemans

© Omslagontwerp en ornamenten: Agnes Visser

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

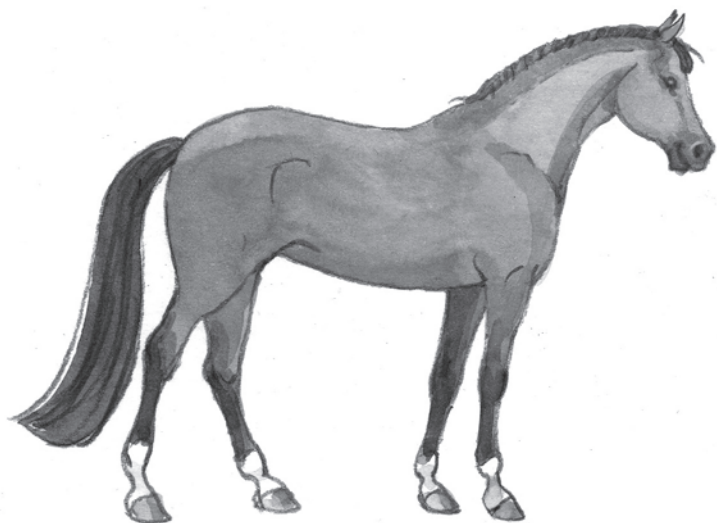
gertrudjetten.nl

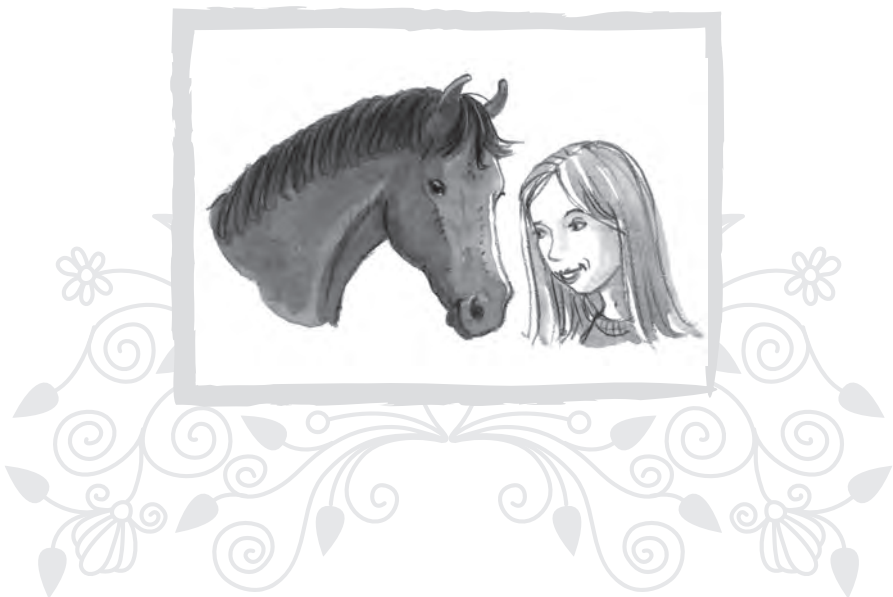

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOF LEVERANCIER

*Droom
paarden*

Echte paardenliefde

Op zoek naar een dressuurpaard

Emma haalde diep adem en zette zich af. Haar hart klopte als een razende. Eindelijk zou ze op Espresso gaan rijden, haar droompaard. Op dit moment had ze maanden gewacht, vanaf de eerste keer dat ze hem had gezien. Voorzichtig liet ze zich in het zadel zakken.

Espresso snoof onrustig. Zijn mooi gevormde oren bewogen snel heen en weer.

‘Rustig maar,’ mompelde Nora, de instructrice. Ze aaide de pony over zijn hals.

Emma durfde zich bijna niet te bewegen. Ze had het gevoel

dat ze op een bom zat die elk moment kon ontploffen. Met haar voeten zocht ze de beugels. Behoedzaam schoof ze ze erin, ervoor zorgend dat ze Espresso niet per ongeluk in zijn buik zou porren. Met één hand hield ze zich vast aan het zadel, met de andere hand kriebelde ze op Espresso's schoft.

Espresso draaide zijn hoofd en keek haar verwachtingsvol aan. Emma grabbelde in haar jaszak en haalde er een stukje wortel uit.

'Goed zo,' zei Nora, 'hij wordt al rustiger.' Ze deed een paar passen achteruit en liet Espresso in stap overgaan.

Emma slikte. Tot nog toe ging het goed. Ze liet de teugels iets vieren en probeerde zachtjes mee te gaan met haar handen. Espresso bewoog veel meer dan de andere manegepony's. Ook was hij groter, en smaller.

Espresso stapte nu een rondje om Nora heen. Hij had zijn hoofd wat omlaag gedaan en briede.

'Heel goed, Emma,' riep Nora vanuit het midden. 'Je doet het prima!'

Emma knikte nauwelijks zichtbaar. Ze had al haar aandacht nodig voor de zwarte pony onder haar. Het rijden op Espresso leek in niets op wat ze kende. Alles wat ze deed, al was het maar naar links of rechts kijken, leverde meteen een reactie op.

Na een paar rondjes stappen liet Nora Emma en Espresso de andere kant op gaan.

Emma blies zachtjes haar adem uit. Bij elke stap voelde ze

zich wat meer op haar gemak. Ze kon nog steeds niet helemaal geloven dat ze echt op Espresso reed. Als ze niet via de beeldjes in een andere wereld terechtgekomen was, was het haar nooit gelukt, dat wist ze zeker.

De eerste keer was ze bij een paardenshow terechtgekomen, de tweede keer bij een shetlanderstoeterij en de derde keer bij een zigeunerfamilie in Engeland. Elke keer had ze ontzettend veel bijgeleerd; zo veel dat Nora er niets van snapte.

‘Ben je klaar om te draven?’ vroeg Nora.

‘Ja,’ riep Emma terug. Ze voelde hoe haar hart onmiddellijk weer sneller ging kloppen. Ze had pasgeleden nog gezien hoe Espresso in galop was weggestormd omdat het meisje dat op hem reed een iets te harde hulp had gegeven. Héél voorzichtig duwde Emma haar benen tegen Espresso’s buik.

Espresso gooide zijn hoofd omhoog en schoot weg in draf. Emma probeerde razendsnel het ritme te pakken te krijgen en begon met lichtrijden. Op, neer, op, neer, op, neer.

Espresso kalmeerde en deed zijn hoofd weer omlaag.

‘Goed zo,’ riep Nora. ‘Niet inhouden, laat hem maar lekker lopen!’

Emma slikte. Het liefste zou ze de teugels heel kort nemen, maar Nora had haar van tevoren verteld dat ze dat juist niet moest doen. Dan voelde Espresso zich opgesloten en ging hij alleen maar harder lopen.

‘Laat de teugels nog wat losser,’ riep Nora.

Met tegenzin liet Emma de teugels vieren. Ze voelde zich volstrekt hulpeloos en volledig overgeleverd aan de zwarte pony. Tot haar verbazing werd hij juist rustiger. Hij briede en deed zijn hoofd nog verder naar beneden.

‘Goed gedaan, Emma, nu kun je gaan drijven!’

Emma keek geschrokken naar Nora. Drijven? Dat durfde ze helemaal niet!

‘Toe maar,’ moedigde Nora haar aan. ‘Er gebeurt niets.’

Heel zachtjes drukte Emma haar benen tegen Espresso’s buik. Espresso slingerde even met zijn hoofd en begon toen ruimere passen te maken.

Emma glunderde. Ze voelde zich als een prinses, een koningin. Espresso’s rug begon te veren en hij kauwde zachtjes op zijn bit. Rondje na rondje liep hij zo.

‘Ik denk dat ik de longe wel los kan maken,’ zei Nora na een tijdje. ‘Als je dat durft, tenminste.’

Emma twijfelde. Durfde ze dat? ‘Doe maar,’ hoorde ze zichzelf zeggen. Ze stuurde Espresso naar het midden en liet hem halt houden door zwaarder in het zadel te gaan zitten.

‘Heel goed, Emma,’ zei Nora toen ze naast haar stond. ‘Je moet bij Espresso zo weinig mogelijk met de teugels doen.’

Emma knikte. Ze had het gevoel dat ze het begon te begrijpen.

Zachtjes drukte ze haar benen tegen Espresso’s buik. Tegelijkertijd zorgde ze ervoor dat ze de teugels lang liet.

Espresso ging in stap over.

Even voelde Emma paniek opkomen. Ze voelde zich alsof ze moederziel alleen in een bootje op zee dobberde. Een rubberbootje, zonder stuur en zonder motor.

‘Doe gewoon wat je net ook deed,’ riep Nora. ‘Je kunt het best!’

Emma vermande zich. Ze concentreerde zich op Espresso’s bewegingen en deed haar best om zijn mond te voelen zonder de teugels strak te houden.

Het ging nog beter dan eerst. Emma had het gevoel dat ze de rest van haar leven door zou kunnen rijden, zo geweldig vond ze het.

Na twintig minuten liet Nora haar halt houden. ‘Het is genoeg voor vandaag,’ zei ze glimlachend. ‘Je hebt het heel goed gedaan, Emma. Knap hoor!’

Emma knikte. Ze was zo blij en zo trots dat ze geen woord kon uitbrengen. Ze stapte af en sloeg haar arm om Espresso’s hals. Het voelde nog steeds onwerkelijk. Ze had net op Espresso gereden en het was haar gelukt! Hij had niet gebokt, was er niet vandoor gegaan en ook niet opzij gesprongen. Dankbaar duwde ze haar neus in zijn manen.

Ze ging er zo in op dat ze niet eens hoorde wat Nora zei.

‘Emma, luister je? Over anderhalve week is er een dressuurwedstrijd, doe je mee?’

Emma knikte enthousiast. ‘Tuurlijk doe ik mee.’ Ze dacht razendsnel na. ‘Mag ik alsjeblieft met Espresso meedoen?’

Nora schudde haar hoofd. ‘Sorry Emma, maar dat gaat je

niet lukken. Het lijkt me beter dat Else die dag op hem rijdt. Al kan het ook best zijn dat Espresso tegen die tijd nog niet zover is, hoor, en dan doet hij helemaal niet mee.'

Emma voelde hoe alle blijdschap uit haar wegvloeide. Ze slikte teleurgesteld. Ze had het kunnen weten... Else was al bijna zestien en een heel goede ruiter. Nadat Espresso een meisje eraf gebokt had, was zij de eerste geweest die op hem mocht rijden. En pas toen dat goed ging, mocht Emma erop.

Driftig veegde Emma een traan weg. Gelukkig zag Nora het niet; ze was de bak al uit gelopen.

Toen Emma klaar was met afzadelen en opruimen, pakte ze haar fiets en reed ze de oprijlaan af. Ze was nog steeds overstuur. Het ging zo goed met Espresso en toch mocht ze niet met hem meedoen aan de wedstrijd!

Boos trapte ze door de regen, zonder te merken dat ze nat werd. De wind suisde om haar gezicht en haar rossige haar wapperde achter haar aan.

In plaats van naar huis te gaan, sloeg ze rechtsaf en reed een nieuwbouwwijk in. Een paar straten verderop woonde Teuntje, haar beste vriendin. Teuntje was heel praktisch en had altijd goede ideeën. Bovendien was zij de enige die wist van haar avonturen met de beeldjes. De laatste keer was ze zelfs mee geweest!

Ondanks haar slechte humeur moest Emma grinniken. Na die ene keer wilde Teuntje niet meer mee; ze vond het veel te spannend. Emma zette haar fiets in de voortuin en belde aan.

Teuntje deed open. 'Hoi Em, hoe ging het?' vroeg ze meteen.

Emma haalde haar schouders op. 'Het ging fantastisch, maar toch mag ik niet met Espresso meedoen aan de wedstrijd!'

'Ai,' zei Teuntje alleen maar. Ze liep voor haar uit naar de keuken.

In de woonkamer waren haar broertjes Felix en Gijs aan het spelen. Haar moeder was boven, zo te horen. Emma plofte op een stoel.

'Zeg, Em,' zei Teuntje aarzelend. Ze keek even de woonkamer in of haar broertjes het niet zouden horen. Toen zei ze zachtjes: 'Als je een nieuw beeldje koopt, kom je misschien ergens terecht waar je heel goed leert rijden. Dan lukt het je vast wel!'

Emma schuifelde met haar voeten. 'Ik zou niet weten hoe ik dat moest doen,' zei ze chagrijnig. 'Het zijn beeldjes van bepaalde rassen, en ik moet wel bij een dressuurstal terecht komen. Als het fout gaat, zit ik misschien twee weken bij een springstal of zo!' Met een lang gezicht pakte ze het glas chocolamel dat Teuntje had ingeschonken. 'En bovendien heb ik nog niet genoeg geld.'

Teuntje fronste haar voorhoofd. 'Zijn er geen rassen die vooral als dressuurpaard worden gebruikt?' Verwachtingsvol keek ze naar Emma. 'Als je niets doet, weet je zeker dat het je niet gaat lukken.'

'Daar heb je gelijk in, Teun.' In gedachten verzonken nam Emma een slok chocomel.

Toen ze na een halfuurtje wegging, voelde ze zich al een stuk beter. Op haar gemak fietste ze naar huis. Ze deed het hekje open, zette haar fiets tegen het raam en liep naar binnen.

'Mam,' riep ze. 'Het rijden op Espresso ging supergoed!'

'O, wat fijn,' riep haar moeder terug. 'Gefeliciteerd! Emma kom eens kijken, de Guarneri is er!'

Nieuwsgierig liep Emma de woonkamer in. Haar moeder had het al weken nergens anders over: de nieuwe viool die ze zou krijgen. Nou ja, nieuw... Het instrument was al bijna driehonderd jaar oud. Hij was gebouwd door Giovanni Guarneri, in Italië. Daarna had hij bijna de hele wereld over gezworven en nu lag hij zomaar op hun eettafel in een helderblauwe koffer.

'Wauw,' zei Emma zachtjes toen haar moeder het deksel opendeed. De koffer was gevoerd met rood fluweel en erin lag een donkerbruine viool. Het hout glansde zachtjes in het licht van de lamp.

Emma streek voorzichtig met haar vingers over de welving van het bovenblad. Het was niet te geloven dat hij al zo

oud was en al zo veel had meegemaakt.

Ze keek op. 'En, hoe speelt hij?'

Emma's moeder glimlachte dromerig. 'Geweldig. Goddelijk. Eigenlijk,' zei ze terwijl ze naar het instrument keek, 'kan ik het niet beschrijven. Je moet het horen.' Ze pakte de viool en begon erop te spelen.

Als Emma vioolspeelde, klonk het alsof er een kat met zijn staart tussen de deur zat, maar haar moeder kon een viool laten zingen, lachen en huilen. Ze was een beroemde violiste en trad vaak op. Vroeger vond ze het vreselijk dat Emma zo gek op paarden was en niets met muziek wilde doen, maar nu was het goed.

Emma bleef even staan luisteren. De viool had een prachtige klank, veel dieper en warmer dan elke andere viool die Emma ooit gehoord had. 'Mooi,' zei ze bewonderend. Haar moeder glimlachte even naar haar en speelde toen weer verder. Ze ging er zo in op dat ze niet meer doorhad dat Emma er was.

Emma liep de trap op, naar haar kamer. Ze maakte de deur open en liep naar het bureautje. Waar was het boekje met de beeldjes gebleven? Ah, daar. Ze ging op het bed zitten, met haar laptop naast zich.

Ingespannen bladerde ze door het boekje. Zou een hannoveraan een dressuurpaard zijn? Of een KWPN'er? Ze bladerde verder. Een volbloed? O nee, dat waren renpaarden.

Trakehner merrie, las ze. Keurend bekeek ze het beeldje.

Op het plaatje stond een bruine merrie met een smalle bles en vier witte benen. Heel lange benen, trouwens. Ze had een sierlijke, lange hals en een hoge schoft. Haar hals was een beetje gebogen en het was net alsof ze glimlachte.

Emma pakte de laptop en typte *trakehner* in. Onmiddellijk verschenen op het scherm plaatjes van dressuur, springen en crossen. Emma fronste haar voorhoofd. *Hannoveraan* dan maar. Daar was het hetzelfde.

KWPN'er dan? Ook hier verschenen weer paarden die aan dressuur, springen of cross deden. Emma ging weer terug naar trakehners. 'Trakehners zijn hoog in het bloed staande paarden met veel uithoudingsvermogen,' las ze hardop. 'Ze zijn goed gebouwd en hebben een uitstekend karakter. Trakehners blinken uit in dressuur, maar het zijn ook prima springpaarden.'

Gefrustreerd klapte ze de laptop dicht. Welke moest ze nou kiezen? En ze moest ook maar afwachten of het wel lukte. Het ging niet zomaar! Ze moest er echt hevig naar verlangen, anders lukte het niet om in een andere wereld terecht te komen.

Een wereld waarin het paard van het beeldje een echt paard was en waarin de tijd heel anders verliep dan hier. Emma kon wel twee weken in die andere wereld doorbrengen, terwijl ze in haar eigen wereld maar vijf minuten weg was.

Emma klapte opnieuw haar laptop open. Met een verbeterd gezicht typte ze de woorden *dressuurpaard* en *ras* in. Ze gaf het niet zo gemakkelijk op.

Op een roze wolk

Gefrustreerd wreef Emma in haar ogen. Ze was al een paar uur aan het zoeken, maar nog steeds wist ze niet welk ras ze moest kiezen. Met een zucht keek ze op de klok tegenover haar. Het was bijna zes uur.

Beneden was haar moeder nog altijd aan het vioolspelen. Waarschijnlijk was ze de tijd vergeten.

Emma pakte het boekje met de beeldjes er weer bij. Nu ze wist dat elk paardenbeeldje in die andere wereld een paard van vlees en bloed was, kon ze misschien aan de figuurtjes zien of het dressuur- of springpaarden waren.

De meeste dressuurpaarden zijn ruinen, had ze net op internet gelezen, dus kon ze maar het beste een ruïn nemen. Ze bladerde door. De hannoveraan was een ruïn, zo te zien, en de KWPN'er ook. De trakehner was duidelijk een merrie.

Ingespannen keek Emma naar het beeldje. Het leek net alsof de merrie grijsde, alsof ze naar haar lachte. Ze zag er heel elegant en sierlijk uit. Emma keek nog eens. Ze kon zich met geen mogelijkheid voorstellen dat dit paard een springpaard was. De merrie was een echte ballerina, gemaakt om te dansen en mooi te zijn.

Emma deed het boekje dicht en legde het terug op haar bureau. Toen rekte ze zich uit. Dit paard zou het worden, en geen ander.

Op woensdagmiddag had Emma altijd rijles en op zaterdagmiddag hielp ze Nora mee in de manege. Emma mestte uit, hielp met opzadelen, veegde de gang en zette pony's in de wei of op stal. Als beloning mocht ze meestal rijden.

Die zaterdagmiddag was het razenddruk op de manege. Emma werkte keihard. Om half vijf was ze bekaf.

'Je kunt vandaag niet meer rijden, Emma,' zei Nora verontschuldigend. 'Ik moet zo weg. Maar ik heb vijf euro voor je, omdat je zo hard gewerkt hebt. En als je wilt, mag je

volgende week een keer extra rijden.'

Emma keek haar verrast aan. Extra rijden en nog geld ook! Opeens sloeg haar hart een slag over. Dan kon ze vandaag al een beeldje kopen! Ze pakte het briefje van vijf euro aan en liep gauw naar haar fiets. Om vijf uur ging de winkel dicht, maar als ze snel was, kon ze het nog n t halen.

Om tien voor vijf spurtte ze de winkel binnen.

'Goedemiddag,' zei het meisje achter de kassa. 'Jij hebt haast, zeg!'

Emma knikte. Ze was zo buiten adem dat ze niet kon praten. Snel liep ze naar de plank waar alle beeldjes stonden. Als haar beeldje er maar bij stond! Ze hadden niet altijd alles op voorraad.

De plank stond helemaal vol. Vooraan stond Bess, de tinkermerrie waarmee Emma in Engeland op stap was geweest. Achter in een hoekje zag ze het beeldje van Amoroso, de prachtige Spaanse hengst. Emma glimlachte bij de herinnering.

Ze keek naar links. Naast een beeldje van een wildkleurige mustang stond een sierlijke, langbenige bruine merrie met een smalle bles. Emma stak haar hand uit en pakte het beeldje op. Ja, dit was het goede, geen twijfel mogelijk.

Op weg naar huis hield ze het beeldje in haar hand. Voorzichtig maakte ze het poortje open en zette ze haar fiets tegen het raam. Binnen klonk vioolmuziek.

Emma zuchtte. Was ze nou alweer bezig? Het leek wel alsof haar moeder dag en nacht vioolspeelde. Gek werd ze ervan.

Voordat ze bij de deur was, ging hij al open. In de deuropening stond haar vader. 'En, was het leuk bij de manege?' vroeg hij.

Emma knikte. Trots hield ze het beeldje omhoog. 'Kijk, dit heb ik vandaag gekocht, van mijn zelf verdiende geld!'

'Hm, die is mooi,' zei hij, terwijl hij het beeldje van haar overnam. 'Wat een lange benen, zeg!' Hij liep voor haar uit naar de keuken en zette het beeldje in de vensterbank.

Emma ging meteen aan tafel zitten. Haar vader had de tafel al gedekt. Uit de pannen op het fornuis kwamen heerlijke geuren.

'Yana,' riep haar vader de gang in. 'We gaan eten!' Hij schudde zijn hoofd. 'Hopeloos,' mompelde hij.

De viool stopte en even later kwam haar moeder met een rood hoofd de keuken in. 'Hoi, Emma,' zei ze verstrooid en ze gaf haar een zoen. 'Was het leuk?'

Emma knikte. In gedachten was ze al in een andere wereld. Zou het haar weer lukken? En wanneer zou ze het doen: vanavond? Ze kon haar aandacht nauwelijks bij het gesprek houden.

'Emma, heb je gehoord wat ik zei?' vroeg haar vader. 'We gaan vanavond op bezoek bij de burens. Als er iets is, kun je ons bellen.'

Emma knikte. Ze kon nauwelijks verbergen hoe opgetogen ze was. Kwam dat even goed uit!

Zodra haar ouders vertrokken waren, pakte ze het beeldje en nam het mee naar haar kamer. Ze zette het op de plank boven haar bed, bij de andere beeldjes. Daarna liep ze terug naar beneden om Ted op te halen. Ted was haar donkerrode, langharige kater.

Tot nog toe was hij altijd in de kamer geweest als ze naar de andere wereld ging. Emma wist niet of het echt belangrijk was, maar voor de zekerheid deed ze het toch maar. Boven-dien was het gezellig.

Ted ging op het dekbed liggen en keek haar met zijn gouden ogen doordringend aan. Mauw, deed hij.

Emma ging naast hem liggen en keek naar het beeldje tegenover haar. De smalle bles van de merrie lichtte op in het schijnsel van het lampje op Emma's nachtkastje. Ze dacht aan het gevoel dat ze had gehad toen ze op Espresso reed. Daarna voelde ze weer de enorme teleurstelling toen Nora haar vertelde dat ze niet op hem mocht meedoen aan de wedstrijd. Terwijl ze eraan dacht, sprongen de tranen in haar ogen.

Plotseling begon alles om haar heen te bewegen. De muren met het paardenbehang, de posters van paarden en het

paardendekbed waarop ze lag. Haar bureau was eerst onder haar, toen boven haar en uiteindelijk verdween het. Emma deed haar ogen dicht en gaf zich over.

Toen ze bijkwam, zat ze op een bankje in een bushalte. In de verte verdwenen de achterlichten van een bus. Emma keek om zich heen. Zo te zien was ze in Nederland: op de bushalte hing reclame van een supermarkt. *ALLEEN DEZE WEEK: BIEFSTUK VOOR DE HELFT VAN DE PRIJS!* stond er in koeienletters op. Links en rechts van haar lagen weilanden. Vlak voor haar voeten stond een tas.

Het was geen gewone tas; dit keer stond er een heel chique, dure tas met wieltes. Erbovenop lag een briefje. Nieuwsgierig vouwde Emma het open.

Routebeschrijving naar Stal De Vier Linden, stond erop. Bij de bushalte ga je naar rechts en vervolgens de eerste weg links. Na 50 meter zie je de stal aan je rechterhand.

Emma's hart begon sneller te kloppen. Waar zou ze terecht komen? Ze zette de tas rechtop en begon te lopen.

Na vijf minuten was ze er al. Voor een wit huisje met groene luiken stond een bord met daarop *Stal De Vier Linden*. Daarnaast stonden vier hoge bomen. Rechts van het huis was een grote parkeerplaats. Daarachter lagen paddocks en een groot stalgebouw.

Emma liep naar de voordeur en drukte op de bel. Er gebeurde niets. Ze draaide zich om. Wat nu? Ze keek nog een keer naar het terrein. Rechts van haar was een hoog groen

hek. Halverwege het hek zat een grote poort. Emma pakte haar tas en liep ernaartoe.

Op de poort zat geen klink. Er was eigenlijk helemaal niets wat je vast kon pakken. Rechts en links van de poort waren stenen muurtjes. Op een van de muurtjes zat een groene knop. Zou ze daarop moeten drukken? Ze keek of ze ergens iemand zag, maar het terrein leek wel uitgestorven.

Emma haalde diep adem en drukte op de knop. Langzaam ging de poort open. Ze trok de tas achter zich aan en liep het erf op. De wieltjes hobbelden over de stenen. 'Hallo?' riep ze aarzelend. Toen er niemand kwam, liep ze verder. Voorbij de parkeerplaats zag ze links van haar een groot gebouw.

Er stonden bordjes voor. Emma liep ernaartoe, zodat ze kon zien wat erop stond. *Kantoor, Binnenbak en Appartementen* las ze. Emma aarzelde even en ging toen naar binnen. Ze had nog steeds geen idee waar ze terechtgekomen was. Zou dit een dressuurstal zijn? En zou ze zo meteen het paard van het beeldje ontmoeten?

Ze stond in een grote hal. Boven haar hing een kroonluchter en aan de muur hingen oude schilderijen van paarden. Alles om haar heen ademde geld. Bij Nora was het netjes en schoon, maar hier en daar bladderde de verf af en je kon zien dat alles gebruikt en oud was. Dit was... anders. Chic. Duur. Op het erf was geen stootje te vinden en alles zag er tiptop uit.

Boven haar klonken stemmen. Emma liep de trap op en

kwam in een gang terecht. Aan het einde van de gang stond een deur open. Daar kwamen ook de stemmen vandaan. Emma voelde zich vreemd opgewonden. Waar was ze? En wat kwam ze hier doen?

Ze liep naar de deur en stond stil. Voor haar was een klein klaslokaal.

‘Hé, jij moet Emma zijn,’ zei een knappe, jonge vrouw. Ze had donker, lang haar en goudbruine ogen. Ze liep op Emma af en gaf haar een hand. ‘Hoi,’ zei ze vriendelijk, ‘ik ben Angela. Ga daar maar zitten.’ Ze wees naar een lege stoel naast een meisje met lang, honingkleurig haar.

Het meisje knikte vriendelijk.

Emma glimlachte naar haar.

‘Zo,’ zei Angela. ‘Nu jullie er allemaal zijn, zal ik het rooster voor de komende week uitdelen.’ Ze pakte een stapel papier en gaf hem door. ‘Hierop staat ook de kamerindeling,’ voegde ze eraan toe.

Nieuwsgierig pakte Emma een blaadje van haar aan.

Rooster voor de trainingsweek van de dressuurjeugd stond bovenaan.

Het leek wel of Emma’s hart uit haar borst wilde springen, zo ging het tekeer. Het was haar gelukt! Ze zou een week dressuurles krijgen! Het liefste zou ze een vreugdedansje willen maken, maar dat kon natuurlijk niet. Ze keek weer naar het rooster. Onderaan stond de kamerindeling. Zij deelde een kamer met Laura Kamerling.

Emma keek op. Wie van deze meisjes zou Laura zijn? Recht tegenover haar zat een donker meisje met halflang haar, een brede mond en grote tanden. Verveeld keek ze rond. Naast haar zat een meisje met lang, blond haar. Ze had hele chique kleren aan. Haar lange nagels waren donker-rood gelakt.

Het meisje naast haar stootte haar zachtjes aan. 'Wij zitten bij elkaar op de kamer,' zei ze vriendelijk.

'Dus dan ben jij Laura,' zei Emma opgelucht.

Laura knikte. Ze had groenige ogen met donkere spikkels erin.

Angela klopte op tafel. 'Zoals jullie kunnen zien, zijn jullie nu een uurtje vrij. Om vijf uur krijgen jullie de eerste les. De indeling staat op het rooster. Jullie kamers zijn op de gang. Op het schema staat welk kamernummer je hebt. Tot straks!'

Er klonk meteen een boel lawaai van stoelen die achteruit werden geschoven, geklets en gerommel met tassen.

'Wij hebben kamer vijftien,' vertelde Laura. 'Kom maar mee, ik weet de weg.'

Emma liep achter haar aan de gang op. Op de derde kamer aan de rechterkant hing een bordje waar 15 op stond.

Laura duwde de deur open. In de kamer stonden twee houten bedden, een grote houten kleerkast en een tafeltje. Op de bedden lagen prachtige spreien in vrolijke kleuren. Naast de deur hing een simpel houten bordje met een spreuk erop.

'Een oranje strik is geen brevet van bekwaamheid,' las

Emma langzaam voor. 'Wat zou dat betekenen?'

Laura haalde haar schouders op. 'Geen idee,' antwoordde ze. Ze pakte haar koffer en begon hem uit te pakken.

Emma deed hetzelfde. Toen ze de rits openmaakte, keek ze verbaasd naar de inhoud. Er zaten heel dure karamel-bruine rijlaarzen met veters in en twee chique beige rijbroeken. Daaronder zag ze een prachtig geruit jack. Precies zo'n jack had ze pasgeleden in een advertentie gezien, maar toen ze de prijs zag, had ze snel weer doorgebladerd.

Ze haalde een van de twee rijbroeken eruit en trok hem aan. Hij paste perfect. Ook pakte ze een wit bloesje uit de koffer. 'Op wie rijd jij?' vroeg Emma aan Laura.

'Weet ik niet,' antwoordde Laura. 'Mijn eigen pony is kreupel, ik mag er eentje van hier lenen. En jij?'

'Ik, eh... ik ook. Denk ik,' antwoordde Emma. Toen ze Laura's verbaasde gezicht zag, pakte ze snel haar rooster. 'Kijk,' zei ze opgelucht, 'hier staat het.'

Emma: Brammelhoeves Golden Glory

Laura: Beukenhofs Evito

'Zijn jullie Emma en Laura?' In de deuropening stond een jongen van een jaar of achttien. Hij had dik, donker haar en bruine ogen. 'Ik ben Tobias, ik help jullie met opzadelen en zo.'

Emma knikte. Samen met Laura liep ze achter hem aan naar de stallen. Ze had een heerlijk prikkend gevoel in haar buik, alsof ze te veel cola had gedronken. Hoe zou haar pony

eruitzien? En nog belangrijker: hoe zou het zijn om op hem te rijden?

Emma's pony stond in een van de stallen vlak bij het huis. In een hoefijzervorm stonden ongeveer vijftien buitenstallen met lichtblauwe luiken. Uit de eerste stal stak een mooi roodbruin hoofd met een smalle bles.

‘Dit is Brammelhoeves Golden Glory. Dat is jouw pony.’ Tobias keek naar Emma. ‘We noemen hem trouwens altijd Brammetje.’

Brammetje stak voorzichtig zijn neus naar haar uit. Hij had grote, donkere ogen en zag er lief uit.

Emma schraapte haar keel. ‘Hoe is hij om op te rijden?’ vroeg ze.

‘Super,’ antwoordde Tobias meteen. ‘Hij is ZZ-dressuur met zijn eigenaresse, maar zij werd te groot voor hem. Nu staat hij hier om verkocht te worden. Angela rijdt hem altijd zelf en volgens haar is hij een perfecte leerpony.’

Emma zuchtte gelukzalig. Ze voelde zich alsof ze op een wolk zat. Een prachtige, dikke, roze wolk. Ze pakte het halster van Brammetje en deed het hem aan. Brammetje rook geïnteresseerd aan haar jas en liet zich braaf meenemen naar de poetsplaats. Die was vlak bij de binnenbak, bij de ingang van hun appartement.

Even later kwam Tobias aan met een zadel en een hoofdstel. Hij hielp haar met opzadelen en liep samen met haar de binnenbak in.

De binnenbak was anders dan elke andere binnenbak die Emma ooit gezien had. Hij leek meer op een balzaal dan op een plek waar paarden getraind werden. Aan het plafond hingen prachtige glazen kroonluchters. De wand tegenover haar bestond uitsluitend uit spiegels. Langs de lange zijden was er een houten wand van ongeveer anderhalve meter hoog, met daarboven een witte muur met prachtige oude tekeningen van paarden. Beduusd keek Emma rond.

‘Dag, Emma,’ zei Angela vriendelijk. ‘Mooi, hè?’ Naast haar stond een grote man met kort, grijs stekeltjeshaar. ‘Dit is Arno,’ zei ze. ‘Hij is de eigenaar van de stal en de hoofdtrainer.’

Emma knikte een beetje verlegen naar Arno. Ze had het gevoel dat hij dwars door haar heen keek.

Inmiddels kwam ook Laura binnen met een bruine pony. Hij was net zo groot als Brammetje en zag er ondeugend uit.

‘Oké, dames,’ zei Angela. ‘Stijg maar op, dan gaan we beginnen.’

